

LYHYESTÄ VIRSI KAUNIS

Astaterhikki Salonen

LYHYESTÄ VIRSI KAUNIS

elämän palapeliä

by Astaterhikki Salonen

© 2026 Astaterhikki Salonen

Kuvat: Astaterhikki Salonen (kotialbumi)

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,

bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,

Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-2188-2

LYHYESTÄ VIRSI KAUNIS

elämän palapeliä

JOHDANTO

Olen vuosien mittaan kirjoittanut lyhyitä tunnelmakuvia ja elämyksiä oman ja kanssakulkijoiden kokemusten innostamana.

Tähän olen koostanut joukon sellaisia, joilla haluan jakaa iloa ja toivoa ajassa, jossa epävarmuus ja epätietoisuus yrittävät vallata mieliä.

”Elämä on ihanaa, kun sen oikein oivaltaa ja kun lentaa siivin valkein niin kuin joutsen”.

Hyviä lukuhetkiä ja intoa unelmointiin!

Järvenpäässä 1.9.2026

Astaterhikki Salonen

KOTIKULMILLA JA MAAILMALLA

LÄHIKYLÄT

Olen syntynyt ja kasvanut Mäntsälässä, Keski-Uudellamaalla. Maailman rajat kulkevat niin lähellä, että naapurin poikamiespojan vaimo tuntuu tulleen todella kaukaa, melkein Hyvinkäältä.

Koulukaupunkiin Järvenpäähän on kotoa kymmenisen kilometriä. Kerran, 17-vuotiaana, käyn siskon kanssa laivalla Ruotsissa ja se onkin pitkä reissu.

Ensimmäiseen kotikylän ulkopuolella olevaan työpaikkaan, Helsinkiin, noin 50 kilometriä.

Pääkaupunkiin muutan asumaan avioliiton solmittuani, 20 vuotiaana. Helsingissä myös opiskelen ekonomiksi ja työskentelen eri yritysissä aina vuoteen 1981 asti.

Nyt olen asunut kymmenen vuotta Pohjois-Karjalassa, Joensuussa. Muutettuani tänne löysin varsin pian työpaikan. Työnantajani on keskisuuri vaatetusalan yritys. 1980-luku on voimakkaan kasvun aikaa ja vuodet vierivät nopeasti.

Kesällä 1989 on alkanut kuitenkin liikkua huhuja työpaikkojen vähentämisestä Joensuussa, onhan konsernin pääpaikka ihan muualla.

Kysymykseeni saan vastauksen, joka sisältää legendaarisen ilmaisun ”luonnollisen poistuman kautta”.

Päätän konttoriporukan esimiehenä, että tuo poistuma alkaa minusta.

Kesän illat ja viikonloput keskityn tiukasti oman tulevaisuuden suunnitteluun.

”Kai tällä alueella kansainvälisen kaupan osaamista tarvitsevat muutkin”, on lähtöoletamus.

Perustan yrityksen ja samana päivänä, kun se on rekisteröity kaupparekisteriin eli 5.9.1989, ilmoitan lopettavani nykyisessä työssäni marraskuun lopussa.

Sopu säilyy ja siirtyminen yrittäjäksi onnistuu luontevasti.

Reviirini laajenee nopeasti, kun ryhdyn tarjoamaan markkinointitutkimuksia ja yritystoimintaan – erityisesti markkinointiin - liittyvää koulutusta eri tahoille, niin oppilaitoksille kuin yksityisille yrityksille.

Onneksi olen hankkinut auton ajokortin muutamaa vuotta aikaisemmin, koska nyt voin toimia koko Pohjois-Karjalan alueella. Asiakkaiden osoitteet sijoittuvatkin Kiteeltä Nurmekseen ja Ilomantsista Outokumpuun.

Kun voimistuvan globalisaation kylkiäisenä paikallisen toiminnan merkitys tunnistetaan ja tunnustetaan, saa kylätoiminta tuulta purjeisiin monissa kunnissa ja niiden kehittämistyössä minullekin monien kuntien monet kylät tulevat tutuiksi.

Koska nyt on tärkeitä tavata asiakkaita edustavissa tiloissa, hakeudun yrittäjäksi Kontiolahden Tietopesäkkeelle, jossa parinkymmenen muun tietualan yrittäjän kanssa on hyvä kehittää omaa toimintaa ja etsiä synergiaetua muiden kanssa.

Ja löytyyhän sitä.

Eräänä talviaamuna 1996 puhelin soi ja yrittäjäkollega soittaa.

”Olin kokouksessa, jossa käsiteltiin Vietnamin aloitettavaa kehitysyhteistyöhanketta. Siihen tarvitaan

markkinointiasiantuntija ja kun kysyttiin tietääkö kukaan mahdollisesti kiinnostuvaa osaaajaa, sanoin, että sinä varmaan. Annoin sun numeron. Ne varmaan kohta soittaa”, kuuluu luurista.

”En ehdi selittää enempää, mutta halusin vain varoittaa”.

Kuluu varttitunti ja puhelin soi taas.

”Terra Oriens ry:stä päivää. Sinun kollegasi Hanski mainitsi sinut, kun keskustelimme markkinointiasiantuntijan etsimisestä vietnamilaisen yhteistyökumppani kanssa toteutettavasta kylien kehittämishankkeesta. Oletko kiinnostunut?”

Mietin hetken, ehkä jopa puoli minuuttia.

”Kyllä”.

”Olen ehdottomasti kiinnostunut, mutta sitoutua voin vasta, kun tiedän tarkemmin, mistä on kyse”, kuulin sanovani.

”Ilman muuta. Tavataanko pikaisesti lähipäivinä niin saan tuon rahoitushakemuksen eteenpäin”.

”Hyvä, tehdään niin.”

Tapaamme Joensuun yliopiston tiloissa. Saan tietää, että kyseinen yhdistys on alkujaan maantieteen opiskelijoiden perustama ja haluaa olla mukana tekemässä tasa-arvoistavaa yhteistyötä kehitysmaissa, jollaiseksi Vietnamkin tässä vaiheessa luokitellaan.

Aikataulu on tiukka ja hanke pitäisi polkaista käyntiin vielä saman kevään aikana.

Olen sopinut tiettyjen kurssien pitämisestä ammattikorkeakoulussa kevään aikana ja matkaan pitäisi olla lähdössä jo huhtikuussa.

Onneksi esimies on joustava ja aikatauluja järjestellään uudelleen niin, että pääsen lähtemään 12.4.

Sitä ennen projektipäällikön, Sarin, kanssa tehdään tiiviisti työtä konkreettisen toimintasuunnitelman aikaansaamiseksi. Rokotuksia vaaditaan ja suositellaan paljon, aivokuume, malaria, tetanus ... Ne hoituvat omalla terveysasemalla ja todisteeksi saan keltaisen vihkosen, johon on merkitty kaikki saamani rokotukset.

Vietnamiin matkustaminen edellyttää viisumia. Lähin suurlähetystö on Tukholmassa. Kirjeet kulkevat ja hyvissä ajoin ennen lähtöä passissani on leimattuna puolen vuoden oleskelulupa.

2.4. täytän 50 vuotta. Sitä julistetaan sekä Joensuussa että lapsuusmaisemissa Kellokoskella.

11.4. kerron oppilaitoksen keskusradiossa, kansainvälisen Seikkailuja Joe Smithin sanoin (by Martti Innanen).

”Tää on lähdössä Vietnamiin, ”jossa uutet ihmeelliset seikkailut otottavat häntä.”

Kotona olohuoneen lattialla odotti avonainen vihreä matkalaukku, jonne kiireissäni pakkasan mielestäni tärkeimpiä eli vaatteita, paperia, tusseja ja ihmeellisen uutuuden eli kannettavan tietokoneen, jonka kovalevyllä saa tallennettua koulutusmateriaaleja (ei mitään tietoliikenneyhteyksiä tietenkään).

Mieheni on luvannut tulla saattamaan lentokentälle, Helsinki-Vantaan lentoasemalle.

Yövyimme poikamme ja miniän luona Helsingin Oulunkylässä. Tuntuu tutulta, kun asunto on sama kuin se, mistä 15 vuotta aikaisemmin muutimme Joensuuhun.

Seuraavana aamuna lentokentälle ja koneeseen. Ensimmäinen etappi on Helsinki-Pariisi. Minulla on ikkunapaikka. Äkkiä näen ikkunan takana kentällä töissä olevan veljeni vilkuttavan innokkaana. Se lämmittää.

Kirja sisältää useita lyhyitä kertomuksia, joiden aikana
lennähdetään eri paikkoihin ja aikoihin niin kotimaassa
kuin kauempana maailmalla. Osa perustuu kirjoittajan
omiin kokemuksiin, osa on täysin fiktiivisiä,
mielikuvituksen tuotteita.

BoD

9

789528

921882